

INTENSIVEN

Av: **Mikael Ström**
Foto: **Mikael Ström**

När Intensiven släppte En plats i helvetet 2023, det är ett sånt där Palme-tillfälle, alla visste var de befann sig och vad de gjorde. Jag minns förvisso inte riktigt själv men däremot placerade jag låten som årets bästa 2023. Senare samma år kom Stockholms bästa band, en fantastisk låt det också. Jag satte mig ner med delar av bandet inför deras spelning i Stockholm med The Boys och snackade om allt ifrån musik till att hamna på sniskan i livet.

Jag vet inte hur vi ska göra för att alla ska höras här men...

Lars: Det är skitsamma, Adam är ändå viktigast.

Adam: Lars får nog svara på mest här, han är en outömlig källa av vishet.

Om vi bara namndroppar lite band som har betytt mest för er personligen och som kanske gör att ni låter som ni låter?

Adam: Personligen är det The Clash och Ebba Grön.

Christian: Det är väl lite grejen också, vi lyssnar alla på jävligt mycket olika musik, jag lyssnar på jävligt mycket emo och poppunk, det är väl just den ihopsättningen som gör att vi låter som vi låter.

Glenn: Jag låter som jag låter bakom trummorna för att jag har lyssnat jättemycket på Primus.

Jag fattar ju att ni är ett band, men jag och många andra säger att det du tar i, Adam, blir till guld, hur går skapandeprocessen till i Intensiven?

Adam: Det är antingen så att någon har gjort en låt och sedan har vi jammat fram den tillsammans. Sen ibland har det varit mer struktur i en låt men som bara varit halvfärdig.

Glenn: Det brukar vara antingen en halvfärdig låt med struktur och melodi, men ibland är det bara ett riff som vi utgår ifrån. Jag skulle säga att vi sällan jammnar men att vi arrangerar låtarna tillsammans.

Adam: Ja precis! Men vi kan ha vridit en låt, tagit ett intro som refräng. När vi tar en låt till replokalen brukar det bara vara akustisk gitarr och sång. Det finns ingen förproduktion utan vi arrangerar allting till 100 procent tillsammans. Annars är det inte så stor mening med att ha en band.

Hur ofta repar ni?

Adam: En gång i veckan försöker vi repa.

Lars: Hårdsatsande! Men i vuxen ålder är det ju faktiskt det, en gång i veckan är fan svårt att komma loss. Och ibland om man måste kanske det blir två gånger i veckan om vi behöver repa inför en spelning. Senast vi repade spelade vi igenom settet en gång och så fick det räcka så. Men när vi skriver och arrangerar låtar så kan vi vara längre i replokalen.

Du nämnde ju Ebba, och det är ju svårt att inte få Ebba och Thåström-vibbar av er även om jag tycker att ni krossar dem. När ni släppte En plats i helvetet, den blev så omtalad, omtyckt och folk ville bara ha mer, hur gör ni egentligen?

Adam: Stora ord! Just den låten kom ifrån att det var två polare som hamnade på gatan samtidigt.

Lars: Det var den första låten, när vi bildade bandet så fick jag den skickad till mig, det var en sådan med akustisk gitarr och sång.

Adam: Det var bara jag och Jon, han spelade gitarr och jag sjöng på den demon, rakt upp och ner bara Det var inget liv i den alls då, den var rätt dålig innan vi arrade den.

Christian: Det tycker jag inte, men då var det bara två verser och två refränger, det fanns en grund och grunden var fantastisk.

Jag har nästan känt mig nervös inför den här intervjun även om jag vet att jag inte behöver det, men just för att den låten verkligen grep tag i mig så kraftigt.

Adam: Vad fint att du säger det.

Lars: Det tycker jag är en viktig grej med det här att det är så mycket Adams texter, de är så ärliga och rakt på och att man kan ta till sig det på det sättet.

Adam: Sedan måste jag flika in att Glenn skriver ju också texter så han är också med där.

Glenn: Men du gör ju alla grunder.

Adam: Ja, fast du har ju skrivit flera verser och ibland har du skrivit om grejer helt och hållet som jag har gjort.

Det är lätt att komma in på era texter, jag tycker ju att ni är mer relevanta än vad Thåström är, som jag kan känna blir mycket ordbajseri, just därför tycker jag att ni är bättre än vad han är idag med er gatu- och punkposei. Hur viktigt är det med texterna för er?

Adam: Jätteviktigt!

Christian: Det är nog olika för olika personer i bandet, du Adam kan tycka att en låt är så jävla bra om den har en bra text, sen kan du skita i musiken helt och hållet, det kan inte jag. Jag kan mer fastna för en fras, men annars har jag alltid melodin, instrumenteringen och arrangemanget som kommer först. Sen kan texten tillföra något. Men det är spännande, för du har skickat låtar till mig och sagt att det är så jävla bra medan jag tänkt att vad är det för jävla låt. Men lyssna på texten! Jag har liksom inte kommit så långt eftersom musiken är så jävla dålig.

Är det lättare att skriva texter nu om du jämför mot förr?

Adam: Nä, det är nog ingen skillnad, men ibland kan jag skriva en mening nu och komma på att den släppte jag för 15 år sedan. Det blir exakt samma ordval som innan och då är det bara att stryka det. Så det kan bli så ibland att jag får tänka om helt. Jag dricker ju inte och knarkar inte längre, så jag försöker att tona ner det lite. De här texterna är skrivna när jag var av eller på missbruket och inga av de vi spelar nu är skrivna efter det. Då blir det en annan vinkel på det, jag vill inte skriva utifrån en offerroll, för obehandlad alkoholism och narkomani är en offerroll kan man säga, på gott och ont. Det är inte alltid glasklart men någonstans är det en förvrängning av verkligheten utifrån mina nerpundade ögon.

Dina texter har ju på något sätt alltid speglat en underdog-mentalitet, är det en spegling från det liv du levtt?

Adam: Ja det gör det ju så klart. När jag och Alex skrev texter i Tysta Mari gjorde vi mycket av det som jag och Glenn gör idag, fast Alex kom med hela låtar. Vi hade två regler då när vi skrev, det får inte låta trallpunk, för det fanns nästan bara trallpunk då, Sista Sekunden och de banden, det fanns inte så mycket bra punk på svenska. Den andra var att, vad hade The Clash gjort eller vad hade Rancid gjort?

Jag älskar ju Rancid men har svårt för The Clash, jag har alltid tyckt att de har varit tråkiga.

Lars: Jag är nog lite likadan, jag har knappt lyssnat på The Clash men jag har lyssnat väldigt mycket på Rancid. Men det är lustigt för Rancid sägs ju alltid vara ett modernt Clash. Jag kan fatta det men jag känner en helt annan vibb med dem.

Christian: Rancid har ju inte samma lekfullhet som The Clash hade, där blandas ju genrer helt galet.

Fast det tycker jag verkligen att Rancid har.

Adam: Rancids skiva Life Wont Wait har jag alltid tänkt att dom skrev för att imponera på Joe Strummer. Dom blev polare med honom och sen kom den skivan ut.

Har punken varit bra eller dålig för destruktiviteten?

Adam: Ska jag vara ärlig så tror jag inte att den har gjort så stor skillnad, den har varit som ett soundtrack som har passat mig, Glenn du kan väl vara med lite här, var inte du på dekis på 90-talet och spelade punk också?

Glenn: Fast jag var ju ung samtidigt, ingenting var några problem. Men jag hade halkat in i musikbranschen och var ute och spelade, man fick bärs överallt, så det var kanske snarare på grund av musicerandet än själva musikstilen.

Christian: Gillar man att dricka så gillar man att dricka, jag är uppvuxen i Linköping med hela hardcore/straight edge-scenen men jag söp ju och lyssnade på Snapcase, jag tog musiken men just det andra sket jag i. Gillar man att dricka så gör man det till vilken musik som helst.

Lars: Minor Threat är ju något av det bästa att dricka till, det är som om de har fångat själva essensen av att vara full.